

naš Split. Stoga nije kudkamo: opravdan je strah Mlečana, da im njega Turci ne osvoje.

— A to im baš ne bi bilo teško.

— Dapače i u ovom divnom zalivu, u kojem se ogleda zvonik našega samostana, Turci imaju komad primorja, ali na sreću, koliko dosiže solinsko polje. Mi smo dakle prava oaza u turskoj pustoši. Nije stoga za zamjeriti Mlečanima, što se oni ljuto boje, da ne bi koja sitnica pomutila mira s tako opasnim susjedima.

— Sve to ja priznajem, dragi moj ujače.

— A kada se sve to dobro promisli, zar se ne mogu potpuno shvatiti njihove oštre zabrane protiv izazivanja turskih podanika na mejdan . . .

— Ali, ja, dragi ujače, nisam izazvao, niti kanio izazvati!

— Znamem i vjerujem da nisi. Ali te se zabrane protežu i na prihvaćanje izaziva s njihove strane.

— Toga ja nisam znao. To je prestrogo! To nas, ujače, osramoćuje!

— Osramoćuje! Neka bude na tvoju. Ali te zabrane, moj Petre, nisu od jučer. Ima tomu četrdeset godina što je dužde Lando izdao oštru zapovijed, kojom zabranjuje, u svim mletačkim posjedima, svaku zadjevicu sa susjednim Turcima. Tu zapovijed proglašuju redovito u svim našim gradovima još i sada gradski knezovi i poglavari, što nam šalju iz Mletaka, kada preuzimaju upravu gradova i tvrđava.

— Tu je zabranu prošle jeseni proglasio i Marko Barbarigo, sjećam se vrlo dobro. Dapače, i toga se sjećam, popratio ju je posebnim vrlo oštrim odredbama. Ali, ja sam uvijek to shvaćao, da se zabrana proteže na zadjevice s naše strane. Inače, mi ćemo biti uvijek osramoćeni, grdno osramoćeni, ako koji Turčin, bez naše krivnje, nas izazove.

— Ipak je tako, moj Petre. Zabrana se mletačka proteže na svaki mejdan s Turcima, skrivili ga oni, ili naši ljudi.

— Dobro. Neka bude! Ja, dragi ujače, vjerujem, da je sveta istina svaka vaša riječ. Ali, treba uvažiti i to, da je vojniku čast nada sve! Da sam odbio agina izaziva, ne bi živa duša rekla, da sam dobro uradio, jer sam se pokorio mletačkim zakonima. Svi bi rekli, naprotiv, da sam kukavica, i da sam se sakrio iza principovih i kneževih zabrana!

— Našlo bi se i takvih zlobnika, to priznajem. Ali . . .

— Sad, molim vas, ujače moj dragi, da li bi ja, kapetan Barić, smio i dalje da pašem sablju junačku i da se postav-